

k pokladně jiné dle § 11 zákona nem. přípustné. Stanovisko, že průkaz § 13, č. 1, odst. 3. předepsaný, musí býti podán již v době odhlášky, nemá opory v cit. předpisu zákona. Nesprávnost jeho dokazuje i úvaha, že zákon nezná dvojího pojištění nemocenského ex titulo obligatorio a nelze tedy vystupujícím členu ukládati, aby již v době odhlášky, tedy ještě za trvání pojistného poměru k okresní pokladně nemocenské prokázal, že jest pojištěn u některé jiné pokladny v § 11 jmenované, naopak stačí podle zákona, je-li předpoklad ten splněn v době, kdy členství u okresní nemocenské pokladny skutečně pominulo.

(Nález nejv. správ. soudu z 25./1. 1924, č. 1034/24.)

Nejasnost úředního aktu činí tento akt podstatně vadným.

Rozhodnutím ze dne 6. listopadu 1922, č. 9229/IV/2-1922 potvrdilo ministerstvo sociální péče v pořadí stolic správních z důvodů, uvedených v rozhodnutí II. stolice nález okresní správy politické v T. ze 14. listopadu 1921, č. 69284, jímž odsouzen byl František D., správce velkostatku v N., k pokutě 50 Kč, po případě k vězení 5 dnů pro přestupek § 31 nem. zákona, jehož se dopustil, nepřihlásiv 5 zaměstnanců k okresní nemocenské pokladně v M. V.

Toto rozhodnutí bylo okresní správou politickou v T. jednak správě velkostatku v N., jednak okresní nemocenské pokladně v M. V. intimováno s následujícím dodatkem: »O tom se správa velkostatku v N. a okresní nemocenská pokladna v M. V. v základě výnosu zemské správy politické v Praze ze dne 15. listopadu 1922, č. 412.571 vyrozumívají s podotknutím, že pojistné příspěvky za dobu nepřihlášení výše jmenovaných osob jest zapraviti okresní nemocenské pokladně v M. V. Vzhledem k tomu, že k pokutě 50 Kč, pokud se týče trestu vězení 5 dní odsouzený František D. zemřel, byla tato pokuta odepsána.«

K žádosti dra B. D., majitele velkostatku v N., ze dne 21. prosince 1922 byl opis cit. rozhodnutí ministerstva soc. péče ze dne 6. listopadu 1922, č. 9229/IV-2, intimovaného výměrem okresní správy politické ze dne 25. listopadu 1922, č. 62.984, žadateli zaslán a jemu zároveň sděleno, že výměr ten přijal dne 1. prosince 1922 v N. M. S.

O stížnosti, podané drem B. D., nejvyšší správní soud uvážil toto:

Předmětem stížnosti může býti výrok úřadu správního pouze v té formě a toho obsahu, jak výrok ten byl straně sdělen. Jde-li o intimát vyššího úřadu úřadem nižším, směrodatna jest forma a obsah intimátu, o němž strana musí míti za to, že kryje se s výrokem, jež vyšší úřad vyslovil. Důsledně tak, intimuje-li nižší úřad výrok úřadu vyššího a připojí-li k němu své vlastní rozhodnutí nebo opatření, jest nutnou podmínkou formelní správnosti výroku takového a nutným předpokladem možnosti a účelnosti obrany stran, aby z výroku toho bylo dostatečně jasno, pokud jest projevem vyššího úřadu a pokud jde o další opatření, jež nižší úřad snad vzhledem k projevu tomu sám v mezích vlastní příslušnosti učiniti za vhodné považoval.

V daném případě úřední akt stěžovateli doručený obsahuje, jak ze spisů patrno, jednak intimaci výroku žalovaného úřadu, t. j. ministerstva sociální péče, jednak výrok okresní politické správy v T., tudíž nižšího úřadu správního. Stěžovatel brojí proti obsahu aktu, jemu doručeného v celku, namítaje zejména, že uložena jemu povinnost zapraviti pojistné příspěvky za osoby, pro jejichž nepřihlášení František D. odsouzen byl, a jež nemocenskému pojištění nepodléhají, odporuje zákonu.

Ze spisů vysvítá, že rozhodnutí žalovaného úřadu, jenž důvody rozhodnutí nižších stolic vzal za své, se omezuje pouze na otázku trestnosti Františka D. pro přestoupení zákona o nemocenském pojištění, že však neobsahuje výroku o zmíněné povinnosti ohledně pojistných příspěvků. Avšak poněvadž okresní politická správa v T. připojila k rozhodnutí žalovaného úřadu svůj vlastní dodatek, že pojistné příspěvky za dobu nepřihlášení zmíněných osob jest zapraviti okresní nemocenské pokladně v M. V., mohl stěžovatel právem míti za to, že tento výrok jest součástí rozhodnutí ministerstva sociální péče, a to tím spíše, ježto jemu nebylo připojeno poučení o právních prostředcích.

Stížnost proti tomuto dodatku k nejvyššímu správnímu soudu podaná, byla by pak nepřipustna, ježto dodatek tento není konečným rozhodnutím, vydaným v pořadí instančním (§ 5 zákona o správním soudě).

Podání stížnosti bylo však přivoděno nejasností úředního aktu stěžovateli doručeného, z něhož jeho dvojí původ patrný nebyl a z jehož znění naopak stěžovatel právem mohl míti za to, že jde o výrok jednotný, pouze od žalovaného úřadu pocházející a okresní správou politickou v T. toliko intimovaný. Nejasnost tato způsobena tím, že intimující úřad opomenul oba výroky přesně od sebe oddělití, aby bylo jasně seznati, co jest rozhodnutím ministerstva sociální péče a co jest samostatným, v rozhodnutí ministerstva neobsaženým výrokem okresní správy politické v T.

Nemohl-li stěžovatel z úředního aktu seznati s dostatečnou určitostí, od kterého úřadu ten který výrok pochází, byla jemu odňata možnost použití účelně práva právním řádem jemu poskytnutého, totiž hledati odpomoci u orgánu k tomu povoláného a jeví se proto onen úřední akt podstatně vadným.

Bylo tudíž zrušiti naříkané rozhodnutí pro vadnost řízení podle § 6 zákona o správním soudě.

(Nález nejv. správ. soudu z 28./1. 1924, č. 4509/23.)

K §§ 1, 13, č. 1, odst. 2. a § 31 n. z. Uzavření pracovní smlouvy neznamená ještě vstup do zaměstnání (počátek zaměstnání) ve smyslu n. z. a nezakládá ještě pojištění, resp. členství u příslušné pokladny nemocenské. Zákon o nemocenském pojištění ukládá v § 31 odst. 1. zaměstnavatelům povinnost ohlásiti každou osobu, podrobenou pojištění, vstupující k nim do zaměstnání, nejpozději třetího dne od počátku zaměstnání. Již z obecného významu slova »zaměstnání« (srv. »zaměstnávají někoho«, »zaměstnávají se«) vyplývá, že výraz ten znamená nějakou činnost. Že význam, který mu přikládá zákon o nemocenském pojištění, není jiný, vysvítá z následující úvahy: Podle zásady, vyslovené v § 1, odst. 1., nastává pojištění pro případ nemoci již v důsledku předpisu zákona, t. j. ex lege konáním prací a služeb na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského, a osoby pojištění podrobené, t. j. podle citovaného § 1, vykonávající práce a služby stávají se podle § 13, č. 1, rovněž ex lege členy teritoriálně příslušné okresní pokladny nemocenské, pokud nejsou pojištěny u některé z ostatních, v § 11 jmenovaných pokladen. Stanoví-li pak § 13, č. 1 v odst. 2. výslovně, že osoby tyto počínají býti členy tím dnem, kterého vstoupí v příslušné zaměstnání, nepraví tím nic jiného, nežli co již z citovaných ustanovení zákonných logicky vyplývá, t. j. že počátek členství spadá časově v jedno s počátkem pojistné povinnosti, jinými slovy, že dnem, kterého osoba pojištění podrobená, vstupuje do zaměstnání, jest onen den, kdy